

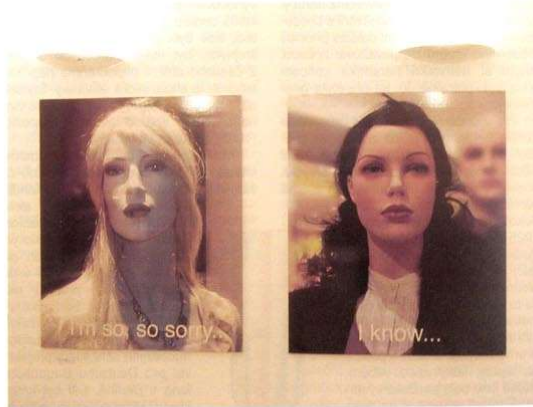
STOP NÁSILÍ NA ŽENÁCH, ABSTRAKCE NA KERAMICE, KRÁSNÝ NOVÝ SVĚT, MILAN CAIS – 9+6, OSVOBOZENÁ BARVA VE VÝTVARNÉM UMĚNÍ, PŘÍŠTÍ STANICE ARKÁDIA, KRESBY JIRIHO KORNATOVSKÉHO, VEČNÉ STAVY

Radovan Čerevka, Co je doma, to se počítá, 2005-06, lenticulární tisk, 95 x 74 cm. Foto Galerie c2c, Praha (12x)

Pohled do výstavy, zleva Pode Bal, Žena na chodníku a její bratr opodál, 2006, akryl, plátno, 120 x 100 cm; Ildikó Pálková, Já, 2004-05, olej, plátno, 80 x 100 cm. Plán útěku, 2004-05, olej, plátno, 100 x 80 cm

Štěpánka Šimlová, I am terribly sorry (Je mi to hrozně líto), 2002, digitální barevný tisk, kapa, 120 x 100 cm (2x)

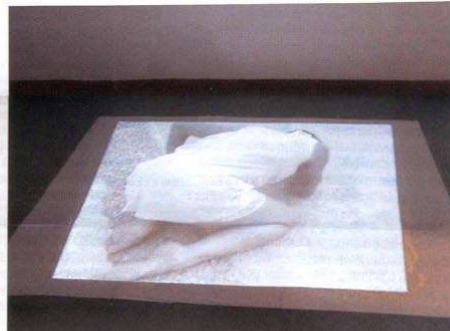
Mário Chromý, Podezřelý ze znásilnění, 2005, instalace, papír, 29 x 21 cm (každý)

Richard Wiesner, Nada, 2006, video, 00:02:30

Evelin Stermitz, Koncentrační tábor Ljubelj, 2004, video, 00:14:32

STOP NÁSILÍ NA ŽENÁCH

Praha, Galerie c2c, Florenc – vestibul metra C, Galerie ETC, 8. 3. – 23. 3.

Mezinárodní den žen se stal opět vhodnou příležitostí k diskusi o postavení žen ve společnosti. Tentokrát se však do ní nezapojily pouze neziskové organizace a hrstka novinářů, ale také výtvarníci. V rámci celosvětové kampaně organizace Amnesty International uspořádala Galerie c2c (Circle of curators & critics) výstavu na téma násilí na ženách. Projekt kurátorky Lenky Kukurové měl premiéru již koncem loňského roku v podzemí bratislavské Staré tržnice. V Praze však byla expozice představena v rozšířené podobě. Zásadní změnu pak přineslo její rozdělení do dvou svěbytných celků – komornímu prostředí břevnovské Galerie c2c se stala protipólem výstava ve veřejném prostoru metra C na Florenci.

V Galerii c2c byly k vidění práce respektovaných umělců i čerstvých absolventů uměleckých škol, kteří, s jistou nadsázkou či bez ní, poukazují na známé a latentní formy násilí na ženách a pátrají po příčinách všeobecné lhostejnosti. Nechyběla ale ani díla reflektující autorčinu vlastní bolestnou zkušenost. Takovým příkladem jsou obrazy Ildikó Pálkové, která se vypořádává s únosem a několikaměsíčním vězněním v bytě násilnického maniaka. Děsivé představy vyvolává také zvuková instalace Tamary Moyses s autentickým záznamem manželské hádky. Některá díla provokovala ostrou ironii, jako třeba video, samolepky a plakáty skupiny Guma Guar. Ta si vzala „na mušku“ známé reklamní kampaně na pivo a poškřívané mediální obrazy, které ovlivňují

▲ Mária Karasová, Absolut Violence, 2005, barevný plakát, 100 x 70 cm

◀ Lenka Klodová, V rukou, 2002, barevná fotografie, 30 x 24 cm

naše myšlenkové stereotypy a jednání. Po kulturních vzorcích legitimizujících tradiční pojetí ženských a mužských rolí pátrá Eva Filová a zamýšlí se nad osudy hrdinek ve známých pohádkách. Fotografie Evy Jiříčkové, zobrazující kypré ženské postavy natěsnané v úzkých džínách, zas odhalují absurditu oně odevzdanosti, s jakou se někdy podřizujeme módnímu diktátu a společenským očekávaním obecně. Lenka Klodová se již tradičně zabývá sexuálními symboly a podstatou pornografického průmyslu – postavy vystřižené z erotických časopisů k sobě tiskne v mateřském objetí. Problematice prostituce je věnován dokument Gordany Zlatanović a videoprojekce Terezy Velíkové, instalovaná do výlohy Galerie ETC v Nuslicích.

Výstava ve vestibulu metra měla být jakousi parafrází na podnikové nástěnky, povinně vyzdobované u příležitosti významných státních svátků. Na plechových tabulích zde bylo vedle plakátů, fotografií a kreseb „vyvěšeno“ několik poznámek z informační kampaně organizace Amnesty International. Jed-

Guma Guar, Chlapy sobě, 2006, video, 00:00:44

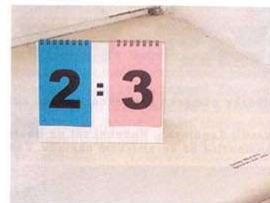

notiči liníí mezi oběma částmi expozice se staly texty skupiny Pode Bal. Hesla jako Žena na schodech a dva muži nad ní ponechávají volný prostor našim asociacím a varují před zjednodušujícími předsudky. O totéž se pokouší například Mário Chromý – v některém z jeho portrétů pravděpodobných násilníků by se mohl poznat snad každý třetí muž. Skutečnost, že ani problematika domácího násilí není záležitostí týkající se pouze určitých sociálních skupin, zdůrazňují Radovan Čerevka a Boris Sirka v sérii portrétů úspěšných, mediálně známých a zdánlivě silných žen. Fotografie jsou upraveny tzv. lenticulární technikou, která umožňuje vidět z různých úhlů různé obrazy. Ve tvářích usměvavých političek tak náhle můžeme číst stopy fyzického napadení. Holandská umělkyně tvořící pod jménem CYM vystavila fotografie z vlastního rodinného archivu, jež nejprve symbolicky roztrhala a poté poslepovala zpět do původní podoby. Originální sociologickou sondou do světa palestinských dětí je animovaný film rakouské umělkyně Stefanie Wuschitz inspirovaný dětskými komiksy. Expozici doplňovaly fotografické tisky Veroniky Drahotové, plakáty Márie Karasové, Štěpána Malovce a Márie Corradiniho. Jedním z nejzajímavějších exponátů byla bezesporu část „nástěnky“ vyhrazená pro komentáře návštěvníků výstavy, která se stala kolbištěm často protichůdných názorů a sarkastických poznámek, a tedy i důkazem, že problematika násilí na ženách se nepřímo týká nás všech.

Zuzana Patočková

Petr Romanov, Bez názvu, 2006, video, 00:02:33

Zdeňka Řezáčová, Partnerský duel, 2006, objekt, papír, kroužková vazba, 13 x 17 cm

Marius Corradini, Domov, 2003, barevný plakát, 70 x 100 cm

